

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

11 juni 1998

ONTWERP VAN DECREET

**houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap
voor het begrotingsjaar 1998**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden
uitgebracht door de heer Fred Dielens
aan de Commissie voor Financiën en Begroting**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jef Sleenckx.

Vaste leden : de heren Leo Cannaerts, Paul Deprez, Freddy Sarens, Herman Suykerbuyk, Hugo Van Rompaey ;

de heren Karel De Gucht, Jacques Laverge, Stefaan Platteau ;

de heren Fred Dielens, Patrick Hostekint, Jef Sleenckx ;

de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire ;

de heer Paul Van Grembergen ;

mevrouw Cecile Verwimp-Sillis.

Plaatsvervangers :

de heren Jan Béghin, Carl Decaluwé, Paul Dumez, Jef Van Looy, Johan Weyts ;

de heren Jacques Devolder, Jaak Gabriels, Didier Ramoudt ;

de heer Jacques Timmermans, mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh, de heer Tuur Van Wallendael ;

de heren Christian Verougstraete, Emiel Verrijken ;

mevrouw Nelly Maes ;

de heer Johan Malcorps.

Zie :

19 (1997-1998)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nrs. 2 tot 4 : Amendementen

– Nr. 5-A : Verslag namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting

Zie ook :

13-A (1997-1998)

– Nr. 1 : Toelichtingen

21 (1997-1998)

– Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof

INHOUD

Blz.

I.	Inleidende uiteenzetting door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	4
I.1	De belangrijkste aanpassingen in de begroting 1998 [Programma 12.1]	4
I.2	Stand van uitvoering van de vorige begrotingsfase [Programma 12.1]	5
I.3	Export Vlaanderen	5
I.4	Fonds Vlaanderen-Azië	7
I.5	Afsluitend overzicht	7
II.	Algemene bespreking	7
II.1	Beleidsgericht onderzoek op het gebied van het buitenlands beleid	7
II.2	De UNESCO	8
II.3	Een eigen Vlaamse diplomatieke basisstructuur	9
II.4	Europese interface	10
II.5	Overnamestrijd rond de Generale Bank	10
II.6	Oververtegenwoordiging in het buitenland ten gevolge van de herverkaveling van de buitenlandse bevoegdheden bij de recentste staatshervorming ?	12
II.7	Communicatiestrategie van Export Vlaanderen	13
II.8	Internationaal persoverzicht	13
II.9	Project met Chili in het kader van het samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en de Internationale Arbeidsorganisatie	14
II.10	Dienst Investeren in Vlaanderen	14
III.	Indicatieve stemmingen	14

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden behandelde op haar bijeenkomst van donderdag 28 mei 1998 de aan haar toegewezen gedeelten van de aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998. Toelichting bij deze bepalingen werd verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, in de Vlaamse regering tevens bevoegd voor Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER LUC VAN DEN BRANDE, MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

De minister-president wenst in zijn toelichting kort de belangrijkste elementen en aanpassingen in de begroting aan te geven, om daarna nog even stil te staan bij de stand van uitvoering van de vorige begrotingsjaren.

I.1. De belangrijkste aanpassingen in de begroting 1998 [Programma 12.1 : algemene externe betrekkingen]

De totale beleidskredieten verhogen met 117,8 miljoen tot 1.123,5 miljoen frank. Hetgeen dus een stijging van 12 percent betekent. De belangrijkste wijzigingen zijn vier in getal.

Vooreerst wordt een nieuw krediet ten belope van 100 miljoen frank ingeschreven met het oog op de co-financiering van de organisatie van het Van Dyckjaar in 1999. Een dergelijk initiatief overstijgt immers in ruime mate de lokale – in dit geval Antwerpse – belangen, en zal ook in belangrijke mate bijdragen aan de uitstraling van Vlaanderen in zijn geheel. Een bijzondere tussenkomst vanuit de Vlaamse begroting voor dit initiatief is dan ook ten volle verantwoord.

Ten tweede komt er een verhoging met 25,6 miljoen frank (b.a. 35.04) van de subsidies in het kader van de akkoorden die Vlaanderen heeft afgesloten met multilaterale organisaties. Aangezien het hier vaak projecten betreft van grotere omvang die

over meerdere jaren lopen, diende om begrotings-technische redenen de vastlegging volledig in 1998 te gebeuren. De verhoging is derhalve eenmalig.

De betrokken projecten betreffen onder meer : een vijfjarige opleiding biodiversiteit in opdracht van de United Nations University in Tokio, UNESCO-projecten inzake waterbeheer en kustbeheer in Palestina en Afrika en IAO-projecten inzake bedrijfsbeheer en KMO's in Chili en Vietnam. Deze projecten werden ook in detail uiteengezet in de memorie van toelichting (Stuk 13-A (1997-1998) – Nr. 1 : Toelichtingen bij de aanpassing van de middelen- en de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998, pp. 61-62).

Verder is er een nieuwe basisallocatie ter financiering van de werking van het secretariaat van de Gemengde Commissie Vlaanderen-Nederland ter uitvoering van het cultureel verdrag tussen Vlaanderen en Nederland. Voor het startjaar 1998 wordt aan Vlaamse kant 5 miljoen frank uitgetrokken. Nederland zal eenzelfde bedrag toekennen. De minister-president laat hierbij opmerken dat dit laatste een in de praktijk brengen behelst van de, vroeger reeds meermaals door hem bepleite piste, waarbij Vlaanderen zich in een aantal samenwerkingsverbanden met Nederland (in casu het verdrag van 17 januari 1995 inzake de samenwerking op het gebied van cultuur, onderwijs, wetenschappen en welzijn tussen de Vlaamse Gemeenschap in het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden), als gelijke partner dient op te stellen. Het gaat niet langer op dat Vlaanderen zich nog in alle samenwerkingsprojecten met Nederland zou opstellen als het "eenderde-broertje". Voor diverse materies is het integendeel aangewezen dat Vlaanderen en Nederland budgettair gelijk zouden bijdragen. Het spreekt hierbij ook voor zich dat deze piste niet zomaar naar alle samenwerkingsdomeinen kan worden getransponeerd. Het ware – de respectievelijke bevolkingsaantallen in aanmerking genomen – bijvoorbeeld onzinnig om zulks ook te willen toepassen inzake, bijvoorbeeld, onderwijssamenwerking.

En tenslotte wordt een bedrag van 10 miljoen frank eenmalig overgeheveld van basisallocatie 12.36 (onderzoek en studies) naar het programma Algemeen Wetenschapsbeleid. Het gaat om de financiering van beleidsgericht onderzoek. Deze financiering gebeurt voor de helft door wetenschapsbeleid en voor de helft door de functionele programma's. In het beleidsgericht onderzoek werd, zoals uitvoering toegelicht in de betrokken commissie, een nieuwe post geopend, waardoor –

mede ingaande op de vragen van het parlement naar de grootst mogelijke transparantie en het herzetten van een aantal mechanismen uit het verleden – er co-financiering komt vanwege de verschillende departementen tezamen met wetenschapsbeleid, en dit volgens het fifty-fiftyprincipe. Deze veralgemening (enige praktische uitzonderingsgevallen daargelaten) van het systeem van de gedeelde financiering heeft, naast de hoger genoemde transparantie, als bijkomend gunstig effect dat het engagement van de twee betrokken departementen er ten volle door gewaarborgd wordt. In casu ging het bij Buitenlands Beleid om een niet-gesplitst krediet, waardoor co-financiering van iets langer lopend onderzoek onmogelijk gemaakt werd. Vandaar de overheveling naar een gesplitst krediet in programma 71.1.

I.2. Stand van uitvoering van de vorige begrotingsfase [Programma 12.1 : algemene externe betrekkingen]

Voor de exacte cijfergegevens verwijst de minister-president naar de memorie van toelichting. Het vastleggingspercentage voor de beleidskredieten, dat nog 80,25 percent was in 1996, beliep in 1997 maar 72,6 percent meer. Dit laatste cijfer is echter in die zin misleidend, dat in 1997 een vastleggingskrediet van 150 miljoen frank voorzien was voor het Bosuilstadion in Antwerpen, waaromtrent de Vlaamse regering, om begrijpelijke redenen, geen beslissing heeft genomen, noch kon nemen in 1997. Abstractie gemaakt van dit door externe omstandigheden niet-aanwendbaar gebleken krediet, stijgt het vastleggingspercentage tot 84,5 percent.

De minister-president laat terzake de kredieten voor het Bosuilstadion verder nog opmerken dat het verdict onherroepelijk is. Het moge immers duidelijk zijn dat Antwerpen hoe dan ook maar steun kon krijgen van de Vlaamse overheid onder exact dezelfde voorwaarden als deze die aan Brugge werden opgelegd. Daarenboven komt het aangewezen voor dat men zich ook niet langer zou koesteren in de illusie dat alles finaal nog wel in orde zal komen. Binnen het afsprakenkader van Euro 2000 zijn immers alle termijnen verstreken om nog kandidaat-stadion te zijn. Het enige Vlaamse stadion dat betrokken zal worden in Europese voetbalkampioenschappen in het jaar 2000 zal dan ook het Jan Breydelstadion in Brugge zijn. Het niet aanwenden van de voor de Bosuil voorziene kredieten betekent overigens niet dat dit geld nu beschikbaar wordt voor welkdanig ander doel ook. De basis voor het inschrijven van dit krediet op de begroting Buitenlands Beleid, met name

het bevorderen van de internationale uitstraling van Vlaanderen, blijft immers onverkort gelden. Het geld in kwestie kan en zal – allerlei al te creatieve denkpistes ten spijt – niét voor andere bestemmingen worden gebruikt.

Het stranden van het Bosuilproject terzijde gelaten, zijn de cijfers qua begrotingsrealisatie al bij al zeer behoorlijk. Het gaat immers in stijgende lijn. Het niet volledig benutten van de kredieten heeft te maken met het al bij al jonge karakter van het Vlaams buitenlands beleid, de lange aanloop die dikwijls onvermijdelijk is bij de totstandkoming en de concretisering van verdragen en samenwerkingsprogramma's met andere landen, regio's en multilaterale organisaties. Noch de complexiteit van het onderhandelen met multilaterale organisaties zoals de UNESCO of de IAO, noch de grote afhankelijkheid van instanties in partnerlanden, die vaak in een politieke en economische transitieperiode verkeren, mogen in deze onderschat worden.

I.3. Export Vlaanderen

De minister-president drukt terzake nogmaals zijn waardering uit voor de constructieve manier waarop de noodzakelijke hervorming van de VDBH tot een performante bedrijfsondersteunende exportdienst in 1996 tot stand is gekomen in het Vlaams Parlement.

In 1997 is een tweede belangrijke stap gezet in het optrekken van de dotatie van Export Vlaanderen voor 1998. Deze dotatie was bepaald in functie van het nieuwe strategisch plan dat door de raad van bestuur begin 1998 werd vastgelegd.

Ondertussen zijn bij Export Vlaanderen de hervormingen op het terrein reeds volop in gang gezet. Overigens kan de minister-president nog meedelen dat hij twee weken terug (meer bepaald op 13 mei 1998) meer dan een halve dag heeft vergaderd met de raad van bestuur en de directie van Export Vlaanderen teneinde zich te kunnen vergewissen van de stand van het ombouwproces en het nieuwe werkingsmodel van de instelling. Van regeringszijde wordt de nieuwe invulling die Export Vlaanderen geeft aan de – onder andere in dit Vlaams Parlement – naar voor gebrachte desiderata dus constant opgevolgd. Dit alles nog afgezien van de opties die naar de toekomst toe al dan niet zullen worden gelicht met betrekking tot de bevoegdheid en verantwoordelijkheid voor de export.

Er kunnen dan ook reeds diverse concrete voorbeelden worden gegeven van gunstige evoluties die zich voordoen binnen Export Vlaanderen. Zo is er een grotere ondersteuning van de exporteurs voor de deelname aan internationale vakbeurzen. Er is terzake nu al een verdubbeling van het aantal aanvragen tegenover de voorgaande jaren. Daarnaast is er ook sprake van een verhoogde deelname aan de acties uit het actieprogramma van Export Vlaanderen. In 1997 namen al 360 bedrijven deel aan 17 groepszakenreizen, tegenover 299 in 1996. Het aantal deelnemers aan groepsstanden steeg van 110 naar 173. Daar waar er in 1996 al bij al nog een vrij ruim overschot was, werden de budgettaire middelen voor het actieprogramma in 1997 op luttele 6 percent na volledig besteed. Verder gebeurt de informatieverbreiding naar, en de sensibilisering van, de bedrijven nu door middel van een wekelijkse, in plaats van een maandelijkse, "exportbrief".

Een volledig nieuw initiatief vormen de zogenaamde "Exportdagen" waarbij rond een bepaalde landengroep alle vertegenwoordigers uit het netwerk worden samengebracht met het oog op het gericht verstrekken van informatie aan de bedrijven. In februari jongstleden werden zo reeds de Exportdagen Oost-Europa georganiseerd. Terwijl voor de maand juni van dit jaar Azië op het programma staat. Een ander nieuw initiatief bestaat erin dat er 4 exportbegeleiders aan de slag zijn gegaan bij Export Vlaanderen. Zij zullen de bedrijven die (willen) exporteren gedetailleerd en projectmatig begeleiden. Het betreft hier mensen met ruime ervaring inzake export in diverse sectoren. Zij stellen hun praktische ondervindingen ten dienste van vooral KMO's die ofwel in dezelfde regio gevestigd zijn, of bedrijven uit dezelfde sector vertegenwoordigen. Dit kan zowel individueel (op maat) als in groep. En tenslotte is er over de afgelopen periode ook een duidelijke dynamisering van het netwerk geweest door het inschakelen van nieuwe mensen of door het toevertrouwen van nieuwe posten aan de huidige Vlaamse economische vertegenwoordigers. In totaal zullen op 12 maanden tijd ongeveer 20 posten opnieuw zijn ingevuld.

Voor de minister-president zijn dit evenzovele redenen ter onderbouwing van de afwijzende houding die hij heeft ingenomen naar aanleiding van het prealabele debat¹ dat op woensdag 27 mei 1998 in de plenaire vergadering werd gevoerd over het al dan niet opnieuw bespreken van het in de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden verworpen voorstel van resolutie van de heren Stefaan Platteau en Jacques Laverge² betreffende het afsluiten van een nieuw samenwerkingsakkoord tussen de gewesten onderling, én tussen de gewesten en de federale overheid. Hij herhaalt hierbij nogmaals dat men, in afwachting van het volledig doorvoeren van alle noodzakelijke veranderingen, en het op kruissnelheid komen van alle nieuwe of vernieuwde initiatieven, bereid moet zijn om voldoende krediet en vertrouwen te geven aan de mensen die de moed hebben gehad de uitdaging van de vernieuwing aan te gaan. Elk veranderingsproces moet zijn tijd krijgen om tot volle maturiteit te komen. Het bijwonen van de hoger reeds vermelde raad van bestuur van Export Vlaanderen heeft de minister-president overigens een goede gelegenheid gegeven om op informele basis een tussentijdse evaluatie te maken, die zeer gunstig is uitgevallen.

¹ Bij brief van 29 april 1998 verzocht de heer Jacques Laverge, op basis van artikel 66, lid 5 van het parlementair reglement, de voorzitter van het Vlaams Parlement om zijn op 17 februari 1998 in commissie verworpen voorstel van resolutie opnieuw ter bespreking aan de Plenaire Vergadering te willen voorleggen. Bij deze procedure moet de Plenaire Vergadering vooraf, en dit eventueel na een kort inleidend debat, bij zitten en opstaan beslissen of de bespreking van het in commissie verworpen voorstel van resolutie wordt aangevat. In casu werd er geen meerderheid gevonden om het voorstel van resolutie opnieuw te bespreken.

² Stuk 778 (1997-1998) – Nrs. 1-3, Voorstel van resolutie van de heren Stefaan Platteau en Jacques Laverge betreffende het optimaliseren van de rol van de overheid inzake exportbevordering en het uitbouwen van een efficiënt en complementair instrumentarium terzake.

I.4. Het Fonds Vlaanderen-Azië

Met betrekking tot dit Fonds wijst de minister-president erop dat de start aanzienlijk vertraagd werd door de goedkeuringsprocedure die bij de Europese Commissie diende te worden doorlopen. De gestrengheid van de Europese Commissie was ingegeven door de vraag naar de conformiteit van deze constructie met de Europese regels inzake mededinging en overheidssteun. Het Fonds heeft tot doel om, onder strikt bepaalde voorwaarden, ondernemingen die geen toegang hebben tot nieuwe markten, en met name Azië (ruim gezien), een kans te geven om in partnership te treden met een lokale actor.

Aangezien de operationele start van het Fonds pas van december 1997 dateert, werden er momenteel nog geen beslissingen genomen qua Fonds-interventies. Er zijn wel al een achttal concrete dossiers in voorbereiding. De verwachte gemiddelde steunintensiteit schommelt tussen de 20 en 30 miljoen frank. Deze momenteel in voorbereiding zijnde dossiers vereisen de beschikbaarheid van ongeveer 200 miljoen frank.

Teneinde daarenboven te voorzien in komende dossiers voor 1998, wordt uitgegaan van een bijkomende beschikbaarheid van 200 miljoen. Deze inschatting berust op een drietal factoren. Zo is er vooreerst onmiskenbaar meer interesse voor kapitaaldeelname en leningen, dan voor waarborgen. Tweedens heeft de versterkte informatieverbreiding (momenteel werden reeds 3000 brochures aangevraagd bij het Fonds) gedurende de laatste vijf maanden reeds een tiental ernstige kandidaten opgeleverd. Hetgeen op zich reeds duidelijk aan toont dat er een nood was en is. En tenslotte neemt de naamsbekendheid van het Fonds ook zienderogen toe via seminars, advertenties, contacten met banken e.d.m. Er is dus duidelijk een zeer gunstige dynamiek op gang aan het komen.

De momenteel beschikbare vastleggingsmachtigingen van 200 miljoen frank (1997) en 152,8 miljoen frank (1998) zullen naar verwachting volstaan voor de dit jaar te nemen engagements.

Afrondend laat de minister-president ook nog opmerken dat de Vlaamse regering, teneinde volledig tegemoet te komen aan enkele bemerkingen die het Rekenhof heeft geformuleerd met betrekking tot het artikel 36 van het begrotingsdecreet, dat precies handelt over het Fonds Vlaanderen-Azië, een amendement heeft ingediend tot aanpassing van de betreffende decreetsbepaling en de begroting van het Fonds Vlaanderen-Azië (Stuk 19

(1997-1998) – Nr 3). Dienovereenkomstig wordt de goedkeuring gevraagd van de begroting van het Fonds Vlaanderen-Azië. De ontvangsten en uitgaven belopen 200 miljoen frank. Het Fonds wordt tevens gemachtigd de waarborg te hechten aan leningen geplafonneerd op 200 miljoen frank. En tenslotte wordt het niet-aangewende saldo van de vastleggingsmachtiging eind 1997 overgedragen naar het begrotingsjaar 1998. Omdat de opstart van het Fonds pas kon gebeuren na het definitieve akkoord van de Europese Commissie waren de middelen voor 1997 immers nog niet aangesproken. En aangezien, zoals hoger reeds gesteld, verwacht mag worden dat deze middelen noodzakelijk zullen zijn voor de invulling van een aantal dossiers, bleek het niet aangewezen deze middelen begrotingsgewijs zomaar teloor te laten gaan.

I.5. Afsluitend overzicht

Afrondend vraagt de minister-president de goedkeuring van de commissie voor artikel 29 en (het geamendeerde) artikel 36 van het begrotingsdecreet, evenals de goedkeuring van de begrotingstabel van de programma's 12.1, 51.4 en 51.9, zowel als van de begrotingen van de DAB Investeren in Vlaanderen en van het Fonds Vlaanderen-Azië (dit laatste eveneens geamendeerd).

II. ALGEMENE BESPREKING

II.1. Beleidsgericht onderzoek op het gebied van het buitenlands beleid

De heer Paul Van Grembergen vraagt enige nadere toelichting met betrekking tot de 10 miljoen frank die, in het kader van het beleidsgericht onderzoek, wordt overgeheveld naar Algemeen Wetenschapsbeleid. Is, meer bepaald, de veronderstelling dat het hier gaat om specifiek onderzoek naar de wijze waarop Vlaanderen buitenlands kan optreden correct? Is, met andere woorden, die eenmalige overheveling functioneel doelgericht?

De minister-president bevestigt dat deze interpretatie inderdaad de juiste is. Hij wenst overigens van de gelegenheid gebruik te maken om te herbevestigen wat hij heeft gezegd naar aanleiding van een aantal tot hem gerichte interpellaties in de afgelopen periode. Met name is het standpunt als zouden er geen onderzoeksopdrachten meer mogen worden uitbesteed, en als zouden enkel de departe-

mentale administraties die functie nog mogen waarnemen, totaal onrealistisch. Een aantal onderzoeken behoren immers überhaupt al helemaal niet tot de taak van de administratie.

Daarnaast dient ook opgemerkt dat deze onderzoeksprogramma's aan bijzonder stringente voorwaarden zijn gebonden. Er is met andere woorden zeker geen sprake noch van het toekennen van onderzoeken "à la carte", noch "à la tête du client". Laat staan dat er inhoudsarme dan wel niet-gerichte onderzoeksopdrachten zouden worden toegekend. Als er vanuit verschillende beleids-sferen, c.q. departementen, projecten binnenkomen waarvan na toetsing de validiteit en de kwaliteit onomstootbaar kunnen worden vastgesteld, is het integendeel de bedoeling een soort joint-venture met Wetenschapsbeleid op te zetten. Op die manier kan er een co-financieringssysteem worden opgezet.

In concreto verdwijnen de hier bedoelde 10 miljoen frank dus niet in de algemene middelen van Wetenschapsbeleid, maar blijven ze gereserveerd voor zeer specifiek beleidsgericht onderzoek op het domein waar ze oorspronkelijk vandaan komen.

De heer Paul Van Grembergen beaamt dat dit hem een bijzonder valabel principe lijkt te zijn, maar had daarnaast graag ook nog een concreet voorbeeld van dergelijk beleidsgericht onderzoek gekregen. Kwestie van de exacte contouren van een en ander te kennen.

In zijn antwoord verduidelijkt de minister-president voorafgaandelijk dat het de verschillende departementen, en dus de verschillende bevoegde ministers zijn, die de grote thema's aanreiken. Op basis van die thema's kunnen dan projecten worden ingediend.

Een concreet voorbeeld van een dergelijk thema heeft betrekking op de bijzondere programma's naar Centraal- en Oost-Europa. Een van de beleidsgerichte en beleidsondersteunende vragen terzake, is die naar de toegevoegde waarde voor het Vlaams buitenlands beleid, én voor de Vlaamse aanwezigheid in Centraal- en Oost-Europa. Hoewel de goede bedoelingen achter deze projecten in Centraal- en Oost-Europa buiten kijf staan, verdient het toch aanbeveling om enige afstand te nemen van de tot nog toe gangbare evaluaties per project, teneinde ook eens de algemene beleidsondersteunende en beleidsgerichte toegevoegde waarde van het geheel in te kunnen schatten. Waarbij dit laatste overigens zeker ook niet ver-

ward mag worden met een inschatting gericht op het kennen van de economische "return on investment".

Er dient hierbij overigens te worden opgemerkt dat het wel eens voorkomt dat er op zich buitengewoon interessante projecten naar voor komen, die echter niet voldoen aan de strikte criteria van het beleidsrelevant onderzoek.

Een dergelijk concreet voorbeeld uit een ander beleidsdomein betreft de hele discussie rond nationaliteit, nationalisme, differentiatie en samenlevingsopbouw, en dit niet enkel in het actueel hier aanwezige werkveld, maar ook buiten Vlaanderen en België. Dé vraag hierbij moet zijn of dit al dan niet een gegeven betreft dat beleidsmatig voldoende belangrijk is. Waarbij we er ons wel bewust moeten van zijn dat we dra in de economische en monetaire unie zullen zitten. Constellatie waarbinnen de vraag naar de betekenis van differentiatie die – ter versterking van ons samenlevingsweefsel – in onze instrumenten kan worden aangebracht meteen een heel stuk prangender wordt. Er bestaan daaromtrent zeer nuttige ideeën, maar deze moeten hoedanook voldoen aan de criteria die in de wetenschappelijke programma's gehanteerd worden.

Alles bijeen wordt hier dus, in globo, de beslissende stap gezet naar doorgedreven objectivering van het onderzoeksgebeuren.

II.2. De UNESCO

In het licht van het samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en de UNESCO, dat in de toelichting bij de begrotingsaanpassing wordt omschreven als een regelrechte primeur, laat de heer Paul Van Grembergen opmerken dat er vroeger reeds een UNESCO-commissie bestond. Deze is de laatste jaren echter niet meer bijeen gekomen. De heer Van Grembergen had van de minister-president dan ook graag vernomen wat de redenen hiervoor waren.

De minister-president wijst er in zijn antwoord op dat er vroeger zowel een nationale als een Vlaamse UNESCO-commissie bestond. Hoewel de goede bedoelingen van de beide buiten kijf staan, werkten ze al te vaak volledig parallel aan elkaar, als ze al niet door elkaar liepen. De onzinnige situatie waarin het voorkwam dat de ene commissie de andere bevraagde, viel niet langer in stand te houden. Dit temeer daar deze situatie helemaal niet

conform meer was aan de nieuwe constitutionele toestand inzake het buitenlands beleid waarin men zich sinds 1993 bevond. De logica achter de nieuwe constitutionele toestand leidde dan ook onvermijdelijk tot de constatacie dat er niet langer nood bestond aan een nationale UNESCO-commissie. Een nieuwe Vlaamse UNESCO-commissie is nu dan ook in voorbereiding. Dit alles belet overigens in genen dele dat er naar de toekomst toe meer afstemming kan komen tussen de UNESCO-commissies van respectievelijk de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap. De minister-president kan de commissieleden overigens ook nog meedelen dat – weze het na enig overleg – het federale niveau zich in deze benadering volledig kan terugvinden. Het komt er nu dan ook op aan om tot een efficiënt functionerende Vlaamse UNESCO-commissie te komen.

Daarnaast constateert de heer Paul Van Grembergen dat er een speciale Belgische diplomatieke afgezant is bij de UNESCO in Parijs. Vertolkt deze daar op adequate wijze de Vlaamse inzichten met betrekking tot UNESCO-aangelegenheden ?

De minister-president antwoordt hierop dat de Belgische ambassadeur bij de UNESCO, de heer Hubert van Houtte (vroeger ambassadeur bij de OESO), zeer goed beschikbaar is voor Vlaanderen. Hetgeen tot uiting komt in de zeer frequente contacten die er met hem zijn. De minister-president heeft zulks zelf kunnen constateren naar aanleiding van zijn bezoek van begin maart 1998 aan de UNESCO, waar de Belgische UNESCO-ambassadeur op een voortreffelijke manier mee instond voor de ondersteuning en begeleiding. Het is overigens mee door de gezamenlijke voorbereiding ervan met de Belgische ambassadeur dat het bezoek zo'n succes werd. Men kan terzake rustig stellen dat men bij de UNESCO, waar men veeleer gewoon is aan korte beleefdheidsbezoeken, zelfs wat versteld stond van de diepgang van het werkbezoek. Als minister-president achtte hij een dergelijk uitgebreid werkoverleg over de deelname van Vlaanderen aan een aantal multilaterale programma's (zo o.a. samenwerking met de Palestijnse autoriteit met betrekking tot waterbeheer in de Gaza-strook) echter wel degelijk gerechtvaardigd en noodzakelijk.

Overigens laat de minister-president opmerken dat Vlaanderen voor wat de binding met de UNESCO betreft ook nog beschikt over een bijzonder agent, de heer Pierre Ruyffelaere, die binnen de administratie Buitenlands Beleid, belast is met de betrekkingen tussen Vlaanderen en de multilaterale organisaties. Op heden betreft het hier meer in het bij-

zonder de Internationale Arbeidsorganisatie en de UNESCO. Met deze twee heeft Vlaanderen op heden namelijk een globaal en rechtstreeks samenwerkingsverband tot stand gebracht. Waarbij de minister-president de commissieleden erop wijst dat het zowel in het kader van de IAO als de UNESCO een absolute nieuwigheid is dat zij met een deelstaat tot een dergelijk globaal samenwerkingsverband komen.

II.3. Een eigen Vlaamse diplomatieke basisstructuur

De heer Paul Van Grembergen bepleit vurig het opstarten van de voorbereidingen voor een echte Vlaamse "kanselarij" voor buitenlandse betrekkingen. Vlaanderen is het aan zichzelf verplicht om een instrument te creëren via hetwelke het diplomatieke kennis en diplomatieke ervaring kan verwerven en opbouwen. Zulks moet Vlaanderen in staat stellen om over enkele jaren de grotere externe bevoegdheden – die onbetwistbaar een algemeen Vlaams streven zijn – onmiddellijk en gedegen ten uitvoer te leggen. Hoewel Vlaanderen voor zijn "externe" ambtenaren vooralsnog niet eigenstandig over een diplomatiek statuut kan beschikken, mag immers verwacht worden dat zulks na een volgende staatshervorming wél het geval zal zijn. Het is dan ook zaak om dringend de inhoudelijke voorbereiding op te starten van een korps dat Vlaanderen in staat moet stellen om naar de toekomst toe met eigen diplomaten naar buiten te treden.

De minister-president verklaart hieromtrent de mening te zijn toegedaan dat er een dubbel spoor gevolgd dient te worden.

Vooreerst zal onze houding tegenover het federale diplomatenkorps inderdaad waarschijnlijk op een meer gearticuleerde manier bepaald moeten worden. Want hoewel vele posten (ook voor wat betreft Franstalige diplomaten) op een bijzonder goede, zo al niet perfecte, manier hun taken vervullen ten aanzien van zowel de federatie als de deelgebieden, kan niet ontkend worden dat er op een aantal posten wel degelijk nog problemen zijn. In het licht van die omstandigheden meent de minister-president dan ook dat het verkeerd zou zijn om het federale diplomatieke kader zondermeer op te geven. Niet alleen zou zulks de volledige negatie zijn van de knappe samenwerking die er al met vele posten is, maar ook en vooral zou zulks de negatie inhouden van het basisprincipe dat het federale diplomatieke kader zowel de belangen van de federatie als die van de deelstaten moet ver-

tegenwoordigen en verdedigen. Over dit principe mag in elk geval geen de minste twijfel meer bestaan.

Dit alles neemt overigens niet weg dat een tweede te volgen piste er wel degelijk moet in bestaan om op basis van geleidelijkheid een stelselmatige uitbreiding te geven aan het eigen korps. Vandaar ook dat de nodige schikkingen werden getroffen om het aantal gemeenschapsattachés stelselmatig en progressief op te voeren. Deze gemeenschapsattachés zullen in de toekomst overigens “raden” genoemd worden, teneinde hen toe te laten gemakkelijker op het juiste niveau te opereren, en teneinde hen gemakkelijker herkenbaar te maken binnen de diplomatieke beeldvorming. De term “gemeenschapsattaché” is immers historisch gedateerd, en naar buitenuit ook niet altijd goed hanteerbaar.

II.4. Europese interface

In het verlengde van het vorige punt benadrukt de heer Paul Van Grembergen dat Vlaanderen zich vooral ook zal moeten waarmaken ten aanzien van, en in zijn relatie met, de Europese constructie en het Europees gebeuren. Zichtbare aanwezigheid in de Europese federatie (van staten (oud concept), dan wel van volken en regio's (nieuwer concept)) is voor Vlaanderen van imperatief belang. Er zal dan ook een Vlaams instrument moeten worden uitgebouwd dat met voldoende gezag de Vlaamse aspiraties ten aanzien van Europa moet kunnen vertolken.

De minister-president verklaart hieromtrent op dezelfde golflengte te zitten als de vraagsteller. De Vlaamse vertegenwoordiging bij de Europese Unie moet inderdaad versterkt worden. De huidige vertegenwoordiger levert puik werk af, maar staat er in essentie alleen voor. Rekening houdend met het feit dat er enerzijds steeds meer rechtstreekse opdrachten worden gegeven door de Europese Unie, en dat er anderzijds op steeds meer domeinen uitvoering moet worden gegeven aan Europese bepalingen allerhande, moge het duidelijk zijn dat Vlaanderen momenteel overduidelijk onvoldoende vertegenwoordigd is op Europees niveau. De Vlaamse aanwezigheid binnen de permanente vertegenwoordiging van België bij de Europese Unie zal dan ook versterkt worden. De minister-president laat hieromtrent overigens opmerken dat er vanuit nogal wat Europese regio's en zelfs (federale) staten interesse blijkt te bestaan voor de formule van participatie door regio's in de permanente vertegenwoordiging van nationale staten.

II.5. Overnamestrijd rond de Generale Bank

In de marge van de aanpassing van de begroting wenst de heer Paul Van Grembergen ook zijn stijgende ergernis uit te drukken over het vijandbeeld dat naar aanleiding van het bod van de ABN AMRO-bank op de Generale Bank plotsklaps gecreëerd wordt ten aanzien van Nederland en de Nederlanders. Dit legitieme, want louter zakelijke, bod, leidt tot een totaal onterechte en overtrokken emotionele reactie in hoofde van het Belgisch establishment. Zelfs de federale regering zou gebelgd zijn over dit, in haar ogen, onoorbare Nederlandse bod. Het daarbij opgeroepen, maar van elke rationele grond ontholte, Nederlandse vijandbeeld is des te krenkender daar Nederland voor Vlaanderen nog altijd een preferentieel stuk buitenland is. Het is ongehoord dat een federale premier in het geweer komt om het gepercipieerde “onheil” af te wenden dat een Nederlandse bank een Belgische bank zou overnemen. Dit temeer daar diezelfde federale regering er het zwijgen toe doet wanneer Belgische ondernemingen scheep gaan met Franse ondernemingen. Een gelijkaardig, bedrijfseconomisch volledig onzinnig, Belgisch veto tegen samenwerking tussen een Belgische en een Nederlandse onderneming heeft in het verleden ook al een samenwerkingsverband tussen Sabena en KLM onmogelijk gemaakt, ten voordele van een kortstondig, maar slecht afgelopen, avontuur met Air France.

De heer Jef Slegx treedt de heer Paul Van Grembergen hierin volledig bij. Ook hij ervaart het artificieel gecreëerde vijandbeeld van Nederland als bijzonder storend.

De minister-president wenst het principiële gelijk van de vraagsteller te onderschrijven. Hij wenst bij deze de analyse die hij – in tempore non suspecto – heeft gemaakt in het ruimere kader van het verankeringsdebat even in herinnering te brengen. Het Vlaams economisch weefsel bestaat in hoofdzaak uit KMO's die de expressie zijn van een zeer gedifferentieerd economisch initiatief (en die dienovereenkomstig ook allerhande vormen kunnen aannemen, gaande van zelfstandigen, over zeer kleine ondernemingen, over familiale ondernemingen, tot soms stevig uit de kluiten gewassen middelgrote ondernemingen). Deze kernstructuur van KMO's is tegelijk de grote sterkte maar ook in zekere zin de zwakte van de Vlaamse economie. Een minpunt aan ons economisch weefsel vormt immers het bijna volledig ontbreken van echt grote ondernemingen die ook voldoende Europees en internationaal ingebed zijn. Deze grote ondernemingen kunnen immers fungeren als “moeder”

voor kleine ondernemingen, dan wel als “moeder” voor wetenschappelijk onderzoek en voor kenniscentra. Om vele redenen is het dus aangewezen de twee types van ondernemingen te hebben, hetgeen nu, op een paar zeer belangrijke en bijzonder lovenswaardige uitzonderingen na, niet of nauwelijks het geval is.

Zelfs met een dergelijke ideaaltypische tweepolige economische structuur is het dan van imperatief belang om verder te gaan Europeaniseren en internationaliseren. Verankering is met andere woorden geen rem op de internationalisering, als wel – vanuit het standpunt van de politieke economie – een voorwaarde voor een succesvolle internationalisering.

Uitgaande van deze twee basispremissen komt het de minister-president vrij onzinnig over dat bepaalde kringen in de overnamestrijd om de Generale Bank nu plots gaan schermen met een al bij al vrij futiel Belgisch referentiekader. Gezien in dit licht is het minstens merkwaardig te vernemen dat “hét Belgisch establishment” grote moeite heeft met een optie A, B of C. Het gaat uiteindelijk toch niet alleen over enkele geconsacreeerde belangen. Het gaat integendeel in wezen over de mensen die werken in de instellingen, over de kleine aandeelhouder, en over het algemeen economisch belang.

Op zijn beurt wijst de minister-president er op dat dezelfde irrationele reflex zich inderdaad ook al bij vroegere aangelegenheden heeft voorgedaan, met alle nefaste gevolgen vandien. Om puur psychologische redenen was het bijvoorbeeld niet mogelijk om zelfs maar te overwegen dat Sabena een alliantie zou aangaan met KLM.

Ondanks het feit dat we hier geconfronteerd worden met een bijzonder merkwaardig verhaal, is de minister-president de overtuiging toegedaan dat het in deze ook niet verstandig zou zijn mocht het Vlaams Parlement of de Vlaamse regering terzake een publiek standpunt innemen. Noch de ene, noch de andere instantie zijn immers echt in staat om een zinnig oordeel uit te spreken over de merites van het ene dan wel het andere bod.

Afrondend karakteriseert de minister-president deze hele episode als een “drôle de guerre”. Waarbij hij meteen de hoop uitdrukt dat diegenen die wel die afweging zullen maken, de belangen van de tewerkstelling, de belangen van het kleine aandeelhouderschap en de economische potentialiteiten zullen laten doorwegen in hun overwegingen.

De heer Paul Van Grembergen sluit zich aan bij de conclusie van de minister-president, en laakt tegelijk de mentale hypocrisie die hij in deze bij de pers meent te mogen onderkennen. Mochten de Vlaamse regering of het Vlaams Parlement zelfs maar bij benadering datgene doen wat de federale overheid in deze reeds heeft ondernomen, dan zouden de kranten immers te klein zijn om die “petieterige” houding aan de kaak te stellen, terwijl de federale overheid zulks kritiekloos wel kan doen.

In de marge hiervan, wenst de minister-president tegenover de commissieleden ook zijn zorg uit te drukken over een andere ontwikkeling waarin eveneens grote bedrijven en grote economische belangen meespelen. Meer in het bijzonder wil hij het hebben over de richting die het uitgaat met de vroegere overheidsbedrijven die een overheidsmonopolie in een bepaalde sector hadden. Deze blijven immers nogal vaak vervangen te worden door een privé-monopolie, hetgeen meteen niet enkel meer een economisch problematiek inhoudt, maar ook een sociaal probleem met zich brengt. Vanuit democratisch oogpunt is een dergelijk privé-monopolie eigenlijk nog minder te verantwoorden dan een overheidsmonopolie.

Een voorbeeld hiervan kan gevonden worden in het beleid van de NMBS (in het verleden een volledig overheidsbedrijf, dat nu autonoom is geworden) ten aanzien van de in richtlijnen vervatte Europese liberaliseringsmaatregelen inzake het spoorvervoer. Overeenkomstig de betreffende richtlijn zijn de spoorwegmaatschappijen, ten aanzien van spoorwegmaatschappijen van andere lidstaten, verplicht deze op hun infrastructuur toe te laten. De NMBS interpreteert dit alles echter dermate strikt dat het, bijvoorbeeld, voor privé-investeerders onmogelijk is om een IJzeren Rijn uit te werken, zonder dat de NMBS voorafgaandelijk zijn toestemming geeft. Deze kan als monopolist dus verhinderen dat er nieuwe initiatieven tot ontwikkeling komen. Overeenkomstig de letter van de betrokken richtlijn geldt de liberalisering immers enkel tegenover spoorwegmaatschappijen van andere lidstaten (dus bijvoorbeeld tegenover de NS of de SNCF), en niet tegenover initiatieven uit eigen land.

Een tweede voorbeeld is te vinden bij Distrigas, dat ex ante eveneens uit een heel andere structuur komt. Voor de zogenaamde “Interconnector” (de verbinding tussen Zeebrugge en de Duitse grens, en vandaar uit verder Europa in) is iedereen het erover eens dat het evident is dat er enkel een vergunning kan worden gegeven (federale materie) naar Distrigas toe. Nochtans zijn er duidelijk ook

andere zeer valabele voorstellen geweest van o.a. Gasunie.

Hoewel er op vandaag, vanuit het oogpunt van de functionaliteit – weze het met enige schakeringen – dus een vrij grote consensus bestaat over het feit dat sommige opdrachten door de overheid moeten worden uitgevoerd en andere niet, meent de minister-president op basis van de aangehaalde voorbeelden te mogen concluderen dat de liberalisering geen doelstelling op zich mag zijn. Als het gaat over de essentiële nutsbedrijven en -diensten, staan er – vanuit sociaal oogpunt – drie elementen voorop. Te weten : de kwaliteit van het product, de kwaliteit van de distributie van het product, en een zo laag mogelijke prijs voor de consument. Los van elke ideologische discussie bestaat er naast de economische imperatieven immers onmiskenbaar ook zoiets als een sociaal imperatief. En daar waar men in de vroegere overheidsbedrijven (waarop qua management en efficiëntie inderdaad heel wat aan te merken viel) als overheid tenminste nog een zicht had op de sturing van het gegeven, dreigt men in een totaal geprivatiseerde monopolietoestand elk zicht op de zaak te verliezen evenals trouwens elk sturend vermogen.

Het ontbreken van elke democratische reflex of besluitvorming terzake is dan ook een bijzonder gevaarlijke evolutie. Waarmee we meteen ook weer bij de toestanden rond de overname van de Generale Bank zijn.

II.6. Oververtegenwoordiging in het buitenland ten gevolge van de hervorkaveling van de buitenlandse bevoegdheden bij de recentste staats-hervorming ?

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis brengt in het midden dat zij recent contact had met mensen die werkzaam zijn aan de westkust van de Verenigde Staten (waarbij dient opgemerkt dat de economische contacten tussen die Westkust en Vlaanderen/België veel geringer in omvang zijn dat die tussen de Oostkust van de VS en Vlaanderen/België), die haar wisten te melden dat zij het bezoek hadden gekregen van een Vlaamse economische vertegenwoordiger die daar, bij ontstentenis van andere gewestvertegenwoordigers, ook Wallonië en Brussel vertegenwoordigde. Dezelfde contactpersonen merkten overigens op dat er in verschillende staten van de VS ook nog eens Belgische consulaire vertegenwoordigers zijn. Conclusie van de betrokke-

nen was dat België, in vergelijking met andere landen, sterk oververtegenwoordigd is in de VS.

Teneinde de veraciteit van deze stelling te kunnen nagaan had mevrouw Cecile Verwimp-Sillis graag geweten of er – wat in de huidige constitutionele situatie niet evident is – lijsten bestaan waarop alle in het buitenland gestationeerde agenten (dus zowel Belgische diplomatieke als consulaire agenten, als de gewestelijke agenten en de gemeenschapsattachés) gezamenlijk voorkomen. Pas op basis van een dergelijke lijst kan men immers effectief nagaan of een en ander wel kost-efficiënt is, en of het geld van de belastingbetaler niet verspild wordt in een nutteloze prestigestrijd.

De minister-president repliceert hierop dat er zijns inziens geen sprake is van oververtegenwoordiging van België in het buitenland. Waarbij hij overigens in genen dele afbreuk wil doen aan het correcte beginsel dat men steeds zuinig moet omgaan met de beschikbare middelen en mensen. Met het oog op een optimale kost-efficiëntie moet er dus altijd selectief gehandeld worden.

Ook meent hij dat het verhaal van de vraagstelster over de Vlaamse economische vertegenwoordiger die eveneens Wallonië en Brussel vertegenwoordigt, op zich precies een bewijs is van de deugdelijkheid van de tussen de gewesten bestaande overeenkomst om elkaar wederzijds te vertegenwoordigen daar waar slechts één van de gewesten een vertegenwoordiger heeft. Dit bewijst op zich dat er, ook in de nieuwe constellatie, zeer kost-efficiënt wordt gewerkt. Wat dan de Belgische diplomatieke en consulaire posten betreft, moet worden geconstateerd dat deze een heel ander finaliteit hebben, en daarom ook niet altijd in de economisch meest interessante, maar veeleer in de administratief belangrijke steden gevestigd zijn. Bijgevolg is hier geen sprake van overlapping maar van complementariteit.

En tenslotte verklaart de minister-president zich gaarne bereid om een verklarende overzichtskaart met de standplaatsen van alle Vlaamse vertegenwoordigers in het buitenland – zoals die overigens ongeveer een jaar geleden, naar aanleiding van een ander debat, reeds werd overgemaakt aan de commissieleden – opnieuw ter beschikking te stellen van de leden. Een kaart die tegelijk alle vertegenwoordigers van België en van de deelstaten weergeeft is echter niet beschikbaar. Een volledig overzicht zal men slechts kunnen krijgen door het samenleggen van de informatie van elke overheid die vertegenwoordigers in het buitenland heeft.

De heer Karim Van Overmeire werpt de vraag op of er reeds onderzocht is of men mogelijks ook tot een dergelijk vorm van taakverdeling kan komen met economische vertegenwoordigers van andere landen, zoals bijvoorbeeld Nederland. Behoort een economische samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland in derde landen tot de mogelijkheden ?

De minister-president laat terzake opmerken dat deze idee al eens vroeger naar voor werd gebracht. In eerste instantie werd toen zelfs geopperd om in Benelux-verband te werken. Maar hoewel zowel Vlaanderen als de federale regering die idee genegen zijn, blijkt zulks in de praktijk nauwelijks haalbaar te zijn. Zo was er bijvoorbeeld een project om in Berlijn, dat het in zich heeft om een van de kernpunten van Europa te worden, een aantal zaken in afstemming met elkaar aan te pakken. Dit is finaal niet kunnen doorgaan door een negatieve beslissing van de Nederlandse regering. Principieel is de piste nochtans valabel, mede omdat het in de toekomst niet uitgesloten kan worden dat er – los van enige privatiseringsidee – formules komen waarbinnen er economische agenten op contractbasis zullen worden aangeworven. Aangezien deze laatste dan geen eigenlijke “staatsagenten” meer zullen zijn, zullen ze ook niet langer de nationaliteit van de zendstaat moeten hebben, en zullen ze tegelijk ook gemakkelijker een gemeenschappelijke opdracht kunnen aannemen. Zo werken diverse staten van de VS hier al met Nederlandse vertegenwoordigers. Aan Vlaamse kant gebeurt zulks overigens ook al in zekere vorm, zo o.a. in Japan. Het systeem van de handelssecretarissen biedt daartoe ook al de nodige mogelijkheden.

II.7. Communicatiestrategie van Export Vlaanderen

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis meent geredelijk te mogen vaststellen dat elke zichzelf respecterende organisatie ernaar streeft om haar werking en haar resultaten op papier te zetten, teneinde daarvoor zoveel mogelijk geïnteresseerden te bereiken. Export Vlaanderen vormt geen uitzondering op dit principe. Reden ook waarom de instelling min of meer recent overstapte van een maandelijks bulletin naar de formule van een wekelijkse "exportbrief". Van de minister-president had mevrouw Cecile Verwimp-Sillis graag vernomen hoe de respons van het bedrijfsveld is op dit initiatief. Wordt de publicatie in kwestie er al dan niet gesmaakt ?

Desgevraagd kan de minister-president bevestigen dat de respons van de bedrijfswereld op de weke-

lijkse nieuwsbrief van Export Vlaanderen bijzonder positief is. De overschakeling van een maandelijks publicatie naar een wekelijkse publicatie is een zeer goede zet geweest in de vernieuwde communicatiestrategie van Export Vlaanderen.

Nog los daarvan kan de minister-president overigens met voldoening meedelen dat de laatste cijfers aantonen dat de Vlaamse export over de afgelopen twaalf maanden met drie percent is toegenomen. Dit resultaat is vanzelfsprekend in de eerste plaats toe te schrijven aan de inspanningen van de ondernemingen zelf, maar de minister-president durft toch te verhopen dat de herdynamisering van Export Vlaanderen er ook voor iets tussen zit.

II.8. Internationaal persoverzicht

De heer Fred Dielens laat opmerken dat het stopzetten van de bedeling van het Internationaal Persoverzicht van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (ten gevolge van het in voege treden van het nieuwe repressiesysteem) het er voor de leden van de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden bepaald niet gemakkelijker heeft op gemaakt om een significatieve rol te spelen in het buitenlands beleid. Nog los van de centenkwesie die hier speelt, getuigt zulks overigens ook van een zeker gebrek aan sérieux vis à vis de rol van het Vlaams Parlement in het Vlaams buitenlands beleid. De ambtelijke cultuur is terzake duidelijk nog niet geheel voldragen.

De minister-president verklaart zich terzake dit probleem bereid om de zaak opnieuw op te nemen met de administratie Buitenlands Beleid, aangezien het internationaal persoverzicht inderdaad een belangrijk werkinstrument voor deze commissie kan zijn. De reden voor het stopzetten van de bedeling van het internationaal persoverzicht aan de commissieleden is inderdaad waarschijnlijk gelegen in de beperkingen die voortvloeien uit het nieuwe systeem van de auteursrechten. Wanneer men voor de eigen instelling een publicatie maakt op basis van krantenartikels dan moet men nog niet al te aanzienlijke auteursrechten betalen. Van zodra men die publicatie ook buiten de eigen instelling gaat verspreiden nemen de rechten echter substantieel toe. En vanuit institutioneel oogpunt valt niet te ontkennen dat het parlement volledig los staat van regering en administratie. Mogelijks kan het Vlaams Parlement door een eigen financiële inbreng het probleem van de auteursrechten mee helpen oplossen. Hetzelfde – maar ondertussen opgeloste – probleem stelde zich overigens met betrekking tot de knipselkrant die

artikelen uit de Vlaamse pers in vertaalde versie wil brengen voor in Brussel en Vlaanderen verblijvende buitenlanders, teneinde een tegengewicht te kunnen bieden voor de nogal vaak Vlaams-onvriendelijke berichtgeving in de Franstalige Belgische kranten.

II.9. Project met Chili in het kader van het samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en de Internationale Arbeidsorganisatie

Met betrekking tot de subsidies voor de uitvoering van de akkoorden door Vlaanderen afgesloten met multilaterale organisaties, constateert de heer Fred Dielens dat er hier sprake is van een verhoging van het totaalbedrag met 25,6 miljoen frank. In de toelichting bij de begrotingsaanpassing werden de meeste betrokken projecten uit de doeken gedaan. Over de projecten in het kader van het op 2 oktober 1997 met de IAO afgesloten samenwerkingsakkoord wordt echter slechts vrij summier gehandeld. Een van die projecten situeert zich in Chili. Het gaat dan meer bepaald over een project met betrekking tot de conceptie en de implementatie van een opleidingsprogramma voor consultants inzake bedrijfsbeheer en permanente opleiding. Welk bedrag wordt hier exact voor uitgetrokken? En hoe interageert dit eventueel met het reeds – in het kader van het Vlaams-Chileense raamakkoord van 1995 – opgebouwde Vlaamse projectgeheel in Chili? Waarbij de heer Fred Dielens overigens zijn tevredenheid uitspreekt over het feit dat er door Vlaanderen heel wat sociaal bijzonder relevante projecten werden opgezet. Zo onder andere met betrekking tot : straatkinderen in volksbuurten, gehandicapten, jongeren in de wijken, watervoorziening, mishandelde vrouwen, het bouwen van noodwoningen, milieu-educatie, enz.

Wat betreft het IAO-project voor de opleiding van consultants inzake bedrijfsbeheer en permanente opleiding in Chili kan de minister-president meedelen dat het gaat over een project met een totale looptijd van drie jaar, en een totale kostprijs van 1 miljoen US-dollar. Het aandeel van Vlaanderen in dat multilaterale project bedraagt 53% , goed voor 580.000 US-dollar voor drie jaar ofte 21,5 miljoen frank. De overige 47% worden gefinancierd door de IAO en Chili zelf. Zo is men meteen ook verzekerd van het effectieve engagement van elk der betrokken partijen.

II.10. Dienst Investeren in Vlaanderen

De heer Jacques Laverge constateert dat de Dienst Investeren in Vlaanderen over een aanzienlijk onbelast budget beschikt. Van de minister-president wenst hij te vernemen of zulks misschien een indicatie is voor het slecht werken van de betrokken instelling.

De minister-president repliceert hierop dat in de memorie van toelichting een omstandige en zeer expliciete uiteenzetting wordt gewijd aan het bedoelde niet-benuttigingspercentage. In wezen heeft de gepercipieerde onderbenutting te maken met de invulling van de dienst naar personeel toe. Terzake kan de minister-president nog meedelen dat hij nog maar gisteren een document onder ogen heeft gekregen waarin onder andere een ranking werd opgenomen van de meest performante agentschappen in Europa. Daaruit moet blijken dat de, al bij al toch nog jonge, DIV binnen Europa reeds de vijfde à zesde plaats inneemt qua aantrekken van buitenlandse investeringen.

III. INDICATIEVE STEMMINGEN

De aan de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden toegewezen decreetsbepalingen en elementen van de begrotingstabel van de aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998, evenals de bij wege van regeringsamendement daarin aangebrachte wijzigingen, worden aangenomen met 8 stemmen bij 5 onthoudingen.

De verslaggever,

Fred DIELENS

De voorzitter,

Jef SLEECKX